

OIKEUS MURHAAN

Caj C. Tavutlammi



Sisällysluettelo

Luku 1
Luku 2
Luku 3
Luku 4
Luku 5
Luku 6
Luku 7
Luku 8
Luku 9
Luku 10
Luku 11
Luku 12
Luku 13
Luku 14
Luku 15
Luku 16
Luku 17
Luku 18
Luku 19
Luku 20
Luku 21
Luku 22
Luku 23
Luku 24

Luku 25

Luku 26

Luku 27

Luku 28

Luku 29

Luku 30

Luku 31

Luku 32

Luku 33

Luku 34

Luku 35

Luku 36

Luku 37

1

Kuolinkellojen verkkainen kumahtelu kiiri kauas keväisessä iltapäivässä. Ensin löivät pienet kellot, vasta sitten suuremmat. Ohikulkija pysähtyi sammaloituneen kiviaidan viereen.

”Ahaa, vainaja on siis ollut nainen”, hän ajatteli ennen kuin jatkoi matkaansa.

Sisällä Hietaniemen hautausmaan kappelissa tunnelma oli jähmeä. Vain kourallinen ihmisiä, kaikki tummissa vaatteissa, kuunteli kellojen soittoa odotellessaan tilaisuuden alkamista. Ensimmäisen rivin oli vallannut yksinään noin 50-vuotias, kaljuuntunut, pönäkkä mies, joka selaili hajamielisenä virsikirjaa ohutsankaiset silmälasit nenällään. Hänen ilmeensä oli tilaisuuden luonteesta huolimatta ylimielinen ja röyhkeä. Miehen kasvoissa oli jotakin feminiinistä, jota hän koetti peittää yrmeällä ilmeellä kuitenkin onnistumatta siinä.

Toisessa rivissä hänen takanaan istui hauraan oloinen, lempeän ja ystävällisen näköinen nainen itkua tihrustaen. Keski-ikäinen, vaaleatukkainen, vanttera mies hänen vieressään koetti lohduttaa naista parhaansa mukaan, vaikka näytti olevan apea itsekin.

Tuoliriveissä käytävän toisella puolella istui joitakin eri ikäisiä ihmisiä, jotka kuiskuttelivat hiljaa keskenään, koska mitään ei tuntunut tapahtuvan.

Urut paukahtivat soimaan. Eturivin mieshenkilö säpsähti ja kaikki hiljenivät. Virren ja raamatunluvun jälkeen pastori Kaisa Kymäläinen astui esiin ja puheessaan muisteli vainajaa.

”Olemme kokoontuneet saattamaan iäisyyden lepoon rakasta sisartamme Bertha von Boijea, joka sai elää hyvän ja rikkaan elämän. Me kaikki muistamme Berthan alati hyväntahtoisena, lempeänä ja toisia auttavana. Hän oli esimerkillinen kristitty ja seurakuntamme kantavia voimia, ja hän toimi suurena hyvän tekijänä ympäristössään. Hänen pyyteetön harras toiminta koitui suureksi siunaukseksi meille kaikille.”

Eturivissä istuva herra, joka oli asianajaja Aarto Kärkelä, haukotteli.

”Kuinka kauan tämä pelleily oikein kestää, minulla alkaa jo olla kiire”, hän mietti mielessään.

Toiset istuivat liikkumatta ja vakavina paikoillaan. Heille kyseessä oli harras toimitus; he olivat saattamassa iäisyyden matkalle joko sukulaistaan kuten vainajan veljenpoika Staffan Holm, pitkäaikaista emäntäänsä kuten vainajan taloudenhoitaja Sirpa Liimatta tai ystäväänsä kuten seurakuntasisar Mirjami Ollikka.

Surijoita ei ollut montaa, sillä Bertha von Boije oli papin sanoista huolimatta elänyt viimeiset vuotensa täysin eristäytyneenä elämää. Osasyynsä vaatimattomiin hautajaisiin oli myös asianajaja Aarto Kärkelällä, joka vainajan asianajajana oli järjestelyt hoitanut, ja kustannussyistä hän oli pitänyt osallistujamäärän niin pienenä kuin mahdollista. Samasta syystä hän ei ollut katsonut tarpeelliseksi järjestää muistotilaisuutta; siunaustilaisuus kappelissa sai luvan riittää.

Viimeisen virren jälkeen Aarto Kärkelä huokaisi helpottuneena. Hän nousi rivakasti ylös, poistui kappelista ja ehti eteisaulaan, kun toisessa rivissä istunut vaaleatukkainen mies saavutti hänet. Mies tarttui häntä takaapäin hartioista, melkein riuhtaisi hänet kumoon ja läimäytti häntä raivokkaasti kasvoihin.

Lyöjä oli vainajan veljenpoika Staffan Holm. Paikkaan täysin sopimattomalla karskilla äänellä hän karjaisi samalla kun tarttui toisella kädellään asianajajaa takinkäänteestä.

”Sinä senkin roisto ja limanuljaska, et ikinä pääse nauttimaan voittonsi hedelmiä. Minä pidän huolen siitä, että joudut vielä helvettiin tekojesi takia. On kokonaan sinun valheittesi ja panettelujesi syytä, että täti jätti minut ilman perintöä, vaikka hän oli luvannut antaa minulle koko omaisuutensa.”

Yrmeä ilme Aarto Kärkelän kasvoilla hyytyi ja hän alkoi kimittää:

”Sinä et mahda enää mitään, tätisi tahto on täytetty eikä sinulla ole minkäänlaista mahdollisuutta muuttaa sitä. Lopeta heti, tai teen rikosilmoituksen ja joudut vaikeuksiin, muista että sinulla on jo rikostausta!”

Staffan Holm hätkähti ja päästi irti asianajajasta. Käännyttyään hän huomasi, että muut hautajaisvieraat olivat sanakärhämän kuultuaan kerääntyneet heidän ympärilleen.

”Taivaan vallat!” kauhistuneen näköinen Bertha von Boijen taloudenhoitaja Sirpa Liimatta huudahti ja alkoi hysteerisesti nyyhkyttää vapisten kauttaaltaan.

2

Tuliterä valkoinen BMW i 8 1,5 Roadster kaasutti suomalaisiin oloihin nähden hurjaa vauhtia pitkin Lahden moottoritietä. Mikä olikaan kaasutellessa, sillä kuljettajan takapuolen alla oli todellinen menopeli - huippunopeus oli peräti 250 km/h ja kiihtyvyydenkin riittävä vaikuttaviin lähtöihin ja ohituksiin.

Kuski ei näyttänyt piittaavan pätkääkään rajoituksista, sillä nopeutta oli lähes kaksisataa. Hän antoi mennä kuin Kimi Räikkönen konsanaan, hän saattoi jopa unelmoida olevansa formulakuski. Miehen kaikkivaltias ilme sekä raju ylinopeus antoivat ymmärtää, ettei hän välittänyt hiventäkään mistään rajoituksista. Hän oli voimaantunut mies, joka kulki omia polkujaan kuten bootsimies konsanaan ja laati itse omat sääntönsä.

Vaikutelma piti paikkansa, sillä kuljettajan paikalla istui asianajaja Aarto Kärkelä, joka tunnettiin pahanilmanlintuna ja miehenä, joka teki mitä vain saavuttaakseen tavoitteensa. Hänen toimintansa oli jo vuosia herättänyt närästystä sekä asianajajakollegoissa että tuomioistuinlaitoksen tuomareissa, eri asteissa, sillä hänellä ei tuntunut olevan minkäänlaisia moraalisia estoja mihinkään suuntaan. Kaikki oli sallittua, jos vain hänen oma etunsa sitä vaati. Oma suu tuli aina ensin, myös silloin, jos hänen etunsa ja asiakkaan edut joskus menivät ristiin.

Häntä vieroksuttiin juristipiireissä laajasti. Enimmäkseen hänet koettiin kuitenkin vain kiusanhenkenä, sillä mikään erityisen hyvä juristi hän ei ollut, vain häiriötekijä, kuten useat hänen kollegansa asian ilmaisivat. Myös poliisien keskuudessa Aarto Kärkelä oli saavuttanut kyseenalaisen

gloorian, ja hänen epätoivoiset puolustusyrityksensä olivat sangen kielteisessä maineessa. Hänen tapansa toimia aiheutti lisätyötä ja vaivaa rikosten tutkinnan yhteydessä, sillä hän yritti keksimällä keksiä monenmoisia, jopa epärehellisiä keinoja saadakseen päämiehelleen vapauttavan tai minimituomion.

Myös siviilijutuissa hän turvautui mitä epätoivoisimpiin yritelmiin ja käytti kaikki mahdollisuudet, joilla pääsi vierittämään syyn kaikille muille paitsi päämiehelleen.

Niinpä hänen asianajotoimistonsa menestyi vain kohtuullisesti, leivän hän juuri ja juuri sai, ja voita leivän päälle. Uusi BMW oli paksu siivu makkaraa voin lisäksi. Mutta sitä hän ei ollut saavuttanut omalla työllään vaan se oli onnenpotkun, itse järjestetyn sellaisen, seurausta. Taloudellisesti hän ei ollut pärjännyt läheskään niin hyvin kuin monet hänen opiskelutovereistaan, ja se oli kova paikka hänelle. Aarto yritti paljon mutta saavutti melko vähän, sillä asiakaskunta harveni harvenemistaan juuri sen vuoksi, että hänen tapansa toimia aiheutti pitkiä oikeudenkäyntejä ja niiden seurauksena suuria asianajolaskuja hänen asiakkailleen. Koska hän ei voinut myöntää olevansa väärässä ja koska hän kokeili kaikkia mahdollisia keinoja, niin useimmiten hän hävisi juttunsa. Siten myös hänen asiakkaansa hävisivät ja joutuivat maksamaan.

Pitkä taivallus opiskeluajoista Suomen ehkäpä epärehellisimmäksi ja epäonnisimmaksi asianajajaksi oli kestänyt yli kaksikymmentä vuotta. Hän oli ollut osakkaana muutamassa eri asianajotoimistossa, mutta aina hänet oli lähetetty matkoihinsa toimintatapojensa vuoksi. Koska hänellä oli nykyisin oma toimisto, siitä häntä ei niin vain erotettukaan - näin hän ainakin itse ajatteli.

Päijänteiden rannalla, muutaman kilometrin päässä Vääksystä Aartolla oli kesäpaikka, ja sinne hän oli nytkin matkalla. Ajomatka hänen kotoaan kesti suurin piirtein puolitoista tuntia, sillä hän asui lähellä Helsingin keskustaa,

Ullanlinnassa, jossa hänellä oli oikein mukava, lähes kolmesataaneliöinen asunto.

Aarto kävi mielellään aina silloin tällöin "mökillä" kuten hän sanoi, vaikka mökki olikin suuremman puoleinen, talviasuttava huvila. Kiinteistön rantoineen ja rakennuksineen hän oli perinyt tädiltä tämän kuoltua, samoin kuin hän oli perinyt myös tädin asunnon sekä kohtuullisen osakesalkun.

Täti, joka ei ollut edes mitään sukua Aartolle, ei ollut koskaan erityisemmin pitänyt Aarto Kärkelästä. Tädin sairastuttua Alzheimeriin Aarto alkoi olla usein nähty vieras tädin luona, ja koska Aarto oli juristi, sukulaiset antoivat hiljaisen hyväksymisensä sille, että Aarto otti asiat hoitaakseen. Hyvin hän ne hoitikin, niin hyvin, että sai lapsettoman tädin jättämään hänelle kaiken omaisuutensa, ja tädin sukulaiset jäivät nuolemaan näppejään. Tädin edesmenneen veljen poika, Staffan Holm oli vakaasti sitä mieltä, että tädin Alzheimerin vuoksi testamentti ei ollut pätevä vaan se oli täysin Aarto Kärkelän juonima.

Lisäksi syyttämällä veljenpoikaa rikolliseksi, homoksi sekä pedofiiliksi Aarto oli saanut tädin syrjäyttämään tämän kokonaan testamentissaan.

Puolustaakseen saantoaan Aarto kävi suoraan hyökkäykseen. Hän väitti tädin olleen riittävän hyvissä voimissa ja selkein päin, joten testamenttia ei missään nimessä kannattaisi riitauttaa; riitauttaminen johtaisi vain pitkään ja kalliiseen oikeudenkäyntiin. Veljenpoika luopui yrityksestään saada testamentti kumottua mutta valitti Suomen Asianajajaliittoon Aarton toiminnasta, erityisesti siitä, että tämä oli kahminut laittomasti tädin omaisuuden itselleen, vaikka täti oli nimenomaisesti luvannut tehdä omasta veljenpojastaan pääperijän.

Täti lienee vaistonnut Aarton toiminnassa jotakin hämärää, mutta ei ollut enää pystynyt epäilyjään varmistamaan, joten Aarto sai haluamansa, osittain myös

siksi, että hän oli onnistunut mustamaalaamaan veljenpojan Staffan Holmin moraalittomaksi lieroksi.

Tyytyväisenä Aarto nyt kaasutteli kohti lepomajaansa, kuten hän mökkiä toisinaan myös kutsui. Kesä oli parhaimmillaan, ja koko viikonlopuksi oli luvassa aurinkoista hellesäätä. Aarto odotti saavansa seuraansa myös uuden tuttavuuden, jonka oli tavannut muutamaa päivää aiemmin yksityisissä bileissä. Mies oli ulkomaalainen ja puhui sujuvaa englantia, hän oli sanonut nimekseen Salvatore ja olevansa kotoisin Sisiliasta. Aarto tunsu suurta vetoa tuota körilästä kohtaan, kuten hän miestä mielessään kuvaili.

Iltapäivällä Aarto oli saanut Salvatorelta varmistuksen, että tämä tulisi hänen pesäpaikkaansa Vääksyyn.

Ilokseen hän oli saanut kuulla, että mukanaan tällä olisi hänelle mieluinen yllätys. Mitä se voisi olla, siitä Salvatore oli antanut vain aavistuksen.

Vihjailuista Aarto oli kuitenkin tehnyt sen johtopäätöksen, että tämä toisi mukanaan kaksi nuorta poikaa, joiden kanssa he voisivat viihdyttää itseään ja toisiaan sekä myös mainittuja poikia. Aartoa ei erityisemmin kiinnostanut, keitä nämä nuoret miehenalut olivat, hänelle riitti se, että pojat olivat tarpeeksi nuoria ja uusia alalla. Erityisen mieltynyt hän oli hieman alle 14-vuotiaisiin poikiin, sillä tällöin he olivat juuri puhkeamassa kukkaan. Aikamoisen kokemuksen eri-ikäisistä, sekä nuoremista että vanhemmista pojista ja miehenaluista Aarto olikin jo ehtinyt hankkia. Kyllä hän tykkäsi aikuisistakin miehistä, mutta nuoruus antoi yleensä taianomaisen lisämausteen seksiin.

Suurelta yleisöltä Aarto oli hyvin pitkään kyennyt salaamaan sekä homoutensa että mieltymyksensä nuoriin poikiin. Erään lapsipornojutun yhteydessä hän oli joutunut tulilinjalle, sillä hänen nimensä ja yhteystietonsa olivat päätyneet juttua tutkivan poliisin tietoon. Hän oli pystynyt selvittämään asianomaiselle poliisille, että hänen nimensä näkyi näissä tietokannoissa vain ammatin vuoksi ja että hän oli mukana yksinomaan asianajajan ominaisuudessa.

Itse hän kuvitteli selviytyneensä poliisin pihdeistä kuivin jaloin. Mutta mainittu poliisi ei ollutkaan kuka hyvänsä. Hän oli Kirmo Vakava, jota ei niin vaan juksautettukaan. Kirmo oli vakaasti sitä mieltä, että lapsipornojutussa Aarto oli enemmän kuin vain asianajaja. Tämä oli merkitty mies, jonka Kirmo oli kirjannut omiin arkistoihinsa epäiltyinä lapsipornon tekemisestä ja levittämisestä.

Valkoinen BMW jatkoi lentoaan pitkin kuumaa asfalttia, kunnes Lahden jälkeen oli käännättävä pois moottoritieltä ja siirryttävä kapeammalle valtatielle. Aarto sopeutti nopeutensa mutkien mukaisesti ajaen kuitenkin koko ajan reipasta ylinopeutta. Hän katsoi kelloaan. Kotipihasta lähdöstä oli reilu tunti.

”Hyvin ajettu tällä kertaa, nyt vain saunaa lämmittämään ja vieraita odottamaan”, hän myhäili.

Mökin yläpuolella olevalle tasanteelle oli varattu peräti kolme autopaikkaa, kaikki asfaltoituja, ja siihen Aarto pysäköi autonsa. Paikoitusalueelta laskeutui hiekoitettu ja pienten kivien reunustama kuja kohti rantaa. Koivujen takana komeili kaksikerroksinen, tiilirakenteinen huvila. Julkisivu oli Päijänteen puolella, vedenrajaan oli matkaa vain kymmenkunta metriä, ja takasivu oli paikoitusalueen puolella. Alakerrasta suurimman tilan vei olohuone, lisäksi siellä oli keittiö, saunatilat sekä yksi makuuhuone, yläkerrassa makuuhuoneita oli kolme sekä suuri takkatila. Vuolukivitakan eteen oli sisustettu tunnelmallinen oleskelutila sohvineen ja nojatuoleineen.

Rakennus kalustuksineen ja kaikkineen oli ulkonäöltään erittäin ei-mökkimäinen, se vaikutti enemmänkin järvisuomalaiselta omakotitalolta, joita Vääksyssäkin oli satoja. Lisäksi kaikki huonekalut olivat moderneja ja tuliteriä, ostettu varta vasten mökkiä varten.

Kalustusta ei todellakaan oltu haalittu tavanomaiseen kaikki-mitä-muualta-jää-yli-tai-tulee-tar-peettomaksi-viedään-mökille -tyyliin, vaan kaikki oli uudenuutukaista ja upeaa. Tämän vuoksi Aarto koki, että kesähuvila oli hänen

toinen kotinsa, sillä sen kalustus muistutti Helsingin asunnon kalustusta.

Poiketen tavanomaisesta kesämökistä sauna oli sähkökiukainen, sillä Aarto ei pitänyt siitä kaikesta touhusta ja tulen huolenpidosta, jota puusaunan lämmittäminen vaati. Sauna oli suuri; lähes parikymmentäneliöisen löylyhuoneen ympäri kiersi pitkät magnoliapuiset lauteet, ainakin kolmemetriset, ja pesutilatkin olivat toistakymmentä neliötä. Lauteilla kelpasi köllötellä ja nauttia lämmöstä. Aarton mieli alkoi jo askarrella siinä, millaiset nautinnot häntä ja hänen uusia tuttavuuksiaan illan kuluessa odottaisivat. Hän käänsi kiukaan virtanappulaa.

”Nyt sauna ehtii hyvin lämmitä, ennen kuin juhlavieras ystävineen saapuu. Me voimme heti mennä saunomaan, tietysti kaikki yhdessä.”

Aarto halusi illasta tulevan yhden niistä unohtumattomista illoista, joita hän oli mökillään viettänyt lukemattomia sekä nuorempien että vanhempien miesystäviensä kanssa.

Valitettavasti joskus oli käynyt myös niin, että toinen osapuoli ei ollut oikein oivaltanut mitä häneltä odotettiin, ja Aarton oli oivallusta täytynyt auttaa, useimmiten käyttäen alkoholia, joskus jotain vielä vahvempaa apuna. Olohuoneen nurkassa sijaitsevasta baarikaapista Aarto varmistui, että siellä oli riittävästi erilaisia alkoholijuomia.

Hänhän voisi vähän ennakoida tulevaa tilannetta – kuten liikenteessäkin tulee ennakoida – ja sekoitti hyvän boolin, johon hän käytti eräältä eläinlääkärituttavaltaan saamaansa spriitä sekä tavanomaista appelsiinimehua. Varmuuden vuoksi hän teki boolia parisen litraa ja vei sen kylmiöön odottamaan.

Kärsimättömänä illan hekumaa kiivaasti odotellessaan Aarto käveli edestakaisin olohuoneessa ja laski samalla askeleitaan, kun ei muutakaan keksinyt. Hän alkoi jo olla tympääntynyt, kunnes lopulta kuuli auton kaartavan paikoitustasanteelle. Hän aikoi rynnätä vieraitaan vastaan mutta ajatteli sitten, että näyttäisi tyylikkäämmältä ottaa

heidät vastaan paraatipaikalla, olohuoneessa, järven puoleisen terassin edessä.

Odotuksen kiihkeys alkoi jo vaikuttaa, sen Aarto tunsi selvästi, tosin oma osuutensa seisokkiin oli myös nautitulla Viagralla, jota hän yleensä käytti seksihurjasteluissaan. Hän halusi saada paljon ja usein, joten myös käytetyt lääkemäärät olivat rajuja.

”Sinulta menee vielä henki tuon kullisi kanssa, jos et vähennä Viagran käyttöä”, hänen ystävänsä sanoivat. Aarto ei antanut puheiden häiritä vaan jatkoi kuten ennenkin, popsi Viagraa ja harrasti seksiä kiimaisella tahdilla.

Aarto kuuli, kuinka autonovi lyötiin kiinni.

”Heillä on varmasti jano ajomatkan jälkeen”, pätkähti Aarton mielessä, ja hän kipaisi keittiöön hakemaan jääkaapista pari pulloa kylmää olutta ja nosti ne oleskelutilan pöydälle.

Ketään ei näkynyt eikä kuulunut.

”Mitä tämä tarkoittaa?” olohuoneessa vain pyyhe lanteillaan seisova Aarto ihmetteli.

”Mihin helkattiin vieraat jäivät? Eivätkö ne torvet tajua tulla mökkiin sisälle? Pitäkö minun mennä heitä vastaan?”

Aarto alkoi jo olla kärsimätön. Samassa hän kuuli ääntä, aivan kuin saunan ovi olisi auennut. Aarto tarkensi kuuloaan. Saunatiloista kuului hiljaista rapinaa, mutta ovi pysyi suljettuna, eikä ketään näkynyt.

”Salvatore, sinäkö siellä, mitä te vitkastelette, tulkaa tänne, minulla on täällä teille juotavaa!”

Juuri kun Aarto kääntyi mennäkseen etsimään vieraitaan paikoitusalueen puoleinen ulko-ovi rämähti auki valtavalla voimalla. Sisään ryntäsi kaksi naamioitua miestä. Mitään nuoria poikia he eivät olleet vaan raavaita aikuisia miehiä, ainakin 90-kiloisia ja hyvin treenatun näköisiä molemmat. Nopea vilkaisu kertoi Aartolle, että kumpikaan ei vaikuttanut olevan seksuaaliselta suuntautumiseltaan hänen kanssaan samoilla linjoilla.

Lannevaate valahti lattialle. Aarton suusta purkautui rääkäisy, aivan kuin ruiskun ääni, joka kuitenkin samassa tukahtui, sillä ensimmäinen miehistä oli Aarton kimpussa, tarttui häntä kurkusta ja alkoi kuristaa häntä. Mies osasi asiansa, sillä hän painoi kaulavaltimosta niin tiukasti, että verenkierto Aarton päässä lakkasi. Vain pieni murheen häivähdys siitä, että hän oivalsi jäävänsä ilman seksiä tänään, ehti pilkahtaa hänen mielessään ennen kuin hän menetti tajuntansa.

”Voi saatanan helvetti miten täällä on kuuma. Suu aivan rutikuiva!” Aarto kuuli itsensä huutavan hengen hädässä, ”vettä, vettä! Kuolen kohta janoon. Apua. Apua!”

Hänen omissa korvissaan ääni kuulosti yhtä kovalta kuin laivan sumusireeni mölistessään. Hirvittävä särky kaiken lisäksi vihloi päätä.

”Apua, apua!” Aarto jatkoi huutamistaan. Tai siltä hänestä tuntui, sillä vasta nyt hän huomasi, että ääntä ei kuulunut. Hänen suunsa oli tiukasti teipattu kokonaan umpeen, siksi ääntä voinut kuuluakaan, vain pientä ininää.

Jäseniä pakotti hirvittävästi. Jalat ja kädet tuntuivat puutuvan. Niitä alkoi pakottaa, tai ehkä hän vasta nyt huomasi säryn. Hän koetti liikuttaa käsiään. Mutta ei, se ei onnistunut.

Hän jatkoi riuhtomista uudelleen ja uudelleen ennen kuin käsitti, mikä oli vialla. Hänen kätensä oli sidottu tiukasti ristiin hänen eteensä aivan kuin hän rukoilisi, mitä hän ei ollut tehnyt ainakaan yli kolmeenkymmeneen vuoteen. Se oli viimeksi rippikoulussa, siellä hän oli teeskennellyt rukoilemista, kun pappi oli käskenyt. Käsien asento tuntui karmivan epämiellyttävältä, ne alkoivat puutua ja pistellä kivuliaasti.

Hän keskitti kaiken voimansa voidakseen oikaista jalkansa ja kohentaa asentoaan, että saisi itsensä suoraksi. Kauhukseen hän huomasi, että jalat oli kahlehdittu tiukasti koukkuun. Suoristaminen ei onnistunut, ei vaikka hän kuinka

yritti. Hänet oli sidottu selälleen sikiöasentoon ja niitattu täysin kiinni. Mitään mahdollisuutta liikuttamiseen ollut.

"Mitä helvettiä...? Ja miksi täällä on niin kuuma?"

Hän ei pystynyt käsittämään mistään mitään, sillä tyrmäyksen jäljiltä hän oli vielä aivan sekaisin. Hän pyöritteli silmiään ja antoi katseensa kiertää sen verran kuin pystyi ja huomasi, että hän oli kuin olikin, ei vielä helvetissä, mutta ehkä sen esikartanossa. Hän makasi oman mökkinsä saunassa, joka tuntui olevan aivan läkähdyttävän kuuma.

"Tällainenko on helvetti?" hän kyseli hädissään, "vai onko tämä joku katolisten kiirastuli?"

Mutta kukaan ei vastannut hänelle.

Onneksi sentään kasvot olivat seinästä poispäin. Aarto pinnisti katsettaan ja näki saunan huurustuneen lasioven läpi suihkutilojen puolelle. Siellä näytti olevan kolme miestä, ja yksi heistä oli aivan selvästi Salvatore. Muita hän ei tuntenut. Salvatore vilkutti hänelle ja sanoi jotakin, mistä hän ei saanut selvää.

"Apua! Tulkaa auttamaan!"

Aarto yritti huutaa vielä kerran apua ja pyytää, että miehet lopettaisivat leikkinsä ja päästäisivät hänet irti köysistä ja pois kuumuudesta. Oli hän ennenkin ollut sidottuna omissa seksileikeissään. Ehkä Salvatore oli järjestänyt hänelle harvinaisen kovan session SM-leikkiä? Mutta nyt sai todellakin luvan riittää.

Kiemurteleva ja uliseva Aarto teki kaikkensa saadakseen apua, mutta miehet olivat armottomia. Lopulliseksi niitiksi Salvatore äkkiä heilautti kättään hänelle, ja sitten miehet kääntyivät pois ja häipyivät. Ulko-ovi kolahti kiinni.

Sidottuna tiukasti kiinni lauteisiin Aarto käänsi katseensa kiukaan suuntaan ja huomasi, että sähkökiuas oli viritetty kovimmalle kuumuusasteelle yli sataan asteeseen. Kiukaan säätimessä näkyi jotain kummallista, hän ei kyennyt ymmärtämään, mitä se oli. Viimeisillä tahdonvoimillaan hän terästi katsettaan, tirkisti ja tiiraili. Vihdoin hän ymmärsi, että kiukaan säätimeen oli asetettu esto, ettei kiuas menisi

pois päältä vaan se lämmittäisi jatkuvasti, niin kauan kunnes joku kääntäisi sen pois.

Suunnaton kauhu täytti Aarton. Hän oli yksin lauteilla, sauna porotti sadan asteen lämmössä, ja jos sähkökatkosta ei sattuisi, hän kuolisi nestehukkaan. Kukaan ei kaipaisi häntä ennen sunnuntai-iltapäivää - nyt oli perjantai-ilta - kukaan ei kaipaisi häntä kahteen vuorokauteen.

Hänellä oli vakituinen sopimus siitä, että Pakaraisen miniä tulisi siivoamaan viikonloppujen sotkut sunnuntai-iltapäivisin, ellei hän toisin ilmoita.

"Sunnuntaina! Vasta sunnuntaina. Mutta jaksanko sinitellä sinne saakka?"

Suu kuivui, koko kroppa huusi juotavaa, mitä tahansa nestettä, kunhan vain saisi juotavaa. Nenästä alkoi valua verta ja selkä oli katkeamaisillaan.

Aika tuntui matelevan. Minuutit kuluivat hitaasti.

Tuska sai Aarton häilymään tajuttomuuden ja valveillaolon rajamailla. Toivoton luovuttamisen tunne täytti hänen mielensä. Hän tajusi katsovansa suoraan kuolemaa silmästä silmään. Enää hän ei jaksanut edes laskea ajan kulua vaan yllättävää kyllä alkoi hiljaa rukoilla. Ei hän oikein osannut, silti tutun värssyn toistelu tuntui hiukan helpottavan. Häntä huimasi vaikkei hän edes ollut seisomassa vaan makasi kippurassa saunan lauteilla. Huimaus muuttui hitaasti unenomaiseksi huminaksi, joka syveni syvenemistään tuoden silmien taakse välkkyviä näkyjä, jotka tekivät kipeää. Näyt piinasivat häntä lakkaamatta, aivan kuin hän olisi teinipoika ja koulukavereiden suuren pilkan kohteena, jota kiusattiin naisellisuudesta, kuten oli kouluaikoina tapahtunutkin.

Hän vaipui yhä syvemmälle jonnekin, josta hän ei tiennyt, mikä paikka se oli.

"Voi tätä hirvittävää janoa!"

Hän yritti erittää sylkeä, jota niellä, mutta syljenkin aika oli jo ohi, mitään ei enää erittynyt. Hän tunsu, kuinka musta huntu alkoi hitaasti peittää häntä, huntu oli painava, se

laskeutui hänen päälleen ja silmilleen ja esti katsomisen. Hän kuuli ääniä, joita hän ei tunnistanut. Ne sanoivat Aarto, Aarto, mitä meille teit. Kohta äänetkin lakkasivat. Musta huntu tiivistyi, se oli raskas, hän ei enää kuullut mitään, ei nähnyt mitään, hän ei edes tuntenut mitään, ei sidottuja käsiään ja jalkojaan, ei puutumista. Ei yhtään mitään. Hän vaipui yhä syvemmälle mustan hunnun alle.

Vihdoin hän päästi irti. Hän oli kevyt, kaikki tuskat, pelot ja ilot olivat poissa, oli vain ääretön ja ikuinen tyhjiys.

3

Mäellä muutaman kilometrin päässä Aarto Kärkelän mökistä seisoj vanha maalaistalo, joka oli ollut Pakaraisten suvun hallussa jo kaksisataa vuotta. Nykyinen miniä tunnettiin sangen säntillisenä ihmisenä. Hän oli myös pitäjän riuskin siivooja ja osasi pitää suunsa, jos ei nyt kokonaan kiinni niin ainakin sopivan pienenä.

Ajatuksiinsa uppoutuneena Kyllikki Pakarainen kaarsi punaisella Yaris-merkkisellä autollaan kohti Kärkelän mökkiä. Hän oli juuri kuuntelemassa radiosta Juha Tapion kappaletta "Kaksi puuta" ja lauloi riemuissaan mukana:

"ja jossain alla maan ne kaiken aikaa yhteen punoneet on juuriaan..."

Tämän siivouskeikan jälkeen hän kaivautuisi syvälle miehensä Jaakko Pakaraisen kylkeen ja yhdessä he katsoisivat "Haluatko miljonääriksi". Kyllikki oli edelleen hyvin ylpeä miehestään, vaikka he olivat olleet naimisissa jo yli kaksikymmentä vuotta. Hän rakasti Jaakossa erityisesti tämän huumorintajua ja taitoa keventää elämää kertoilemalla hyviä vitsejä.

Viimeksi eilen Jaakko oli kyliltä tullessaan kertonut kuulleen tarinan 80-vuotiaasta pariskunnasta, joka istui aamukahvipöydässä. Vitsi meni jotenkin näin:

Mies luki lehdestä:

"On se Rummukaisen vanhaemäntäkin kuollunna."

Vaimo hämmästy:

"Ai niinkö. Mihinkäs se oikein kuoli?"

"Sitä ei oo pantu", pappa vastasi.

"Voi kauheeta, voiko siihenkin kuolla? Taitaa olla meikäläiselläkin lähtö lähellä."

Hekotellen jutulle Kyllikki ajeli kohti mökin paikoitusalueetta. Hän ei ensin edes tajunnut, että siinä oli vielä Aarton iso BMW. Tietysti hän tunsi auton, kaikkihan Vääksyssä tunsivat asianajajan hurjan menopelin. Useimmat olivat sen nähneetkin, jos ei muuten niin sen pölyttäessä menemään pitkin maita ja mantuja - ainakin vääksyläisten mittapuun mukaan hurjaa vauhtia. Kyllikki oli niin uppoutunut ajatuksiinsa, että meinasi kolhaista Aarton autoa, mutta sai viime hetkessä oman autonsa oikaistuksi.

”Jestas sentään, isäntä onkin vielä talossa”, Kyllikki tajusi. Hän aikoi jo peruuttaa ja kääntää autonsa ja ajaa saman tien tiehensä, mutta jokin sisäinen ääni, se kuuluisa naisen vaisto, kuiski hänelle, että nyt ei kaikki ole oikealla tolalla. Hän tiesi, että hänen esi-isänsä olivat olleet tietäjiä, aikoinaan eräs heistä oli jopa poltettu noitana. Historiallinen faktahan on, että noitina miehiä tuomittiin ja teloitettiin selvästi enemmän kuin naisia. Itsekin hän harrasti korteista ennustamista, nykyisin tarot-korttien avulla. Hänen luokseen tultiin ennustuksia kuulemaan, jotkut kauempaakin, olipa hänen luonaan poikennut melko korkean tason kyselijöitäkin. Joskus hän leikillään mietti antavansa kaikkien nimet julki johonkin lehteen, vaikka 8-lehteen mutta luopunut ajatuksesta, koska Jaakko oli sanonut, ettei kannata.

”Sinä tienaat paljon enemmän, kun nämä höyrypääät käyvät luonasi ja sinä ennustat heille. Lehti ei kuitenkaan maksa niin paljon, että sinun kannattaa luopua näistä rahamiehistä.”

Ylpeänä miehensä fiksuudesta Kyllikki jatkoi povaamista. Hän alkoi käyttää asiakkaiden hänelle antamaa lempinimeä Vääksyn Sibylla. Ja koska Jaakko oli varsinainen nettihirmu, Jaakon avustuksella Kyllikki saattoi myydä ennustuspalvelua myös suoraan netissä. Asiakkaiden ei tarvinnut enää raahautua mihinkään peräkylään, kuten eräs heistä oli aikoinaan todennut.

Jonkinlainen ennakkoavistus Kyllikille välähti mieleen, ja hän sammutti auton moottorin. Sillä mitä ihmettä Aarto olisi tehnyt vielä täällä, kun tämä oli aina ennen lähtenyt viimeistään sunnuntaiaamuna, ja hän itse oli aina päässyt siivoamaan jo sunnuntaina hyvissä ajoin.

Varovasti Kyllikki nousi autosta ja alkoi hiipiä kohti mökkiä. Ovi näytti jotenkin vioittuneelta, aivan kuin sitä olisi potkittu. Se ei ollut lukossa. Kyllikki astui arastellen sisään.

Äännähdystäkään ei kuulunut mistään.

Hiljaisuus tuntui aavemaiselta. Kyllikin sydän hakkasi. Hipsutellen varovasti varpaillaan hän jatkoi eteenpäin ja huomasi, että saunan pukutilojen ovi on raollaan. Olikohan Aarto saunassa? Kyllikki hiipi olohuoneen poikki ja raotti sitten saunan pukutilojen ovea. Mitään poikkeavaa ei vieläkään näkynyt eikä kuulunut, tuntui vain tavaton kuumuus, aivan kuin sauna olisi ollut todella kauan päällä ja kiuas punaisena.

Saunan pukuhuone oli tyhjä. Uimahousut lojuivat penkillä, seinällä naulakossa roikkui rivi käyttämättömiä kylpytakkeja. Kyllikki terästi katsettaan. Löylyhuoneen oven läpi hän huomasi, että lauteilla näkyi jonkinlainen paketti. Lasiovessa valui noroiksi tiivistynyttä höyryä, siksi hän ei heti ymmärtänyt, mikä ihmeen paketti se oikein oli. Hän pyyhkäisi höyryä kämmenselällään, terästi katsettaan. Paketti oli alle metrin mittainen ja vaikutti aivan kuin sen ympärillä olisi rypyyinen punaisen ruskea paperi, sellainen vanhanaikainen voimapaperi.

”Mitä ihmettä, mikä se voi olla? Ja mitä se oikein teki lauteilla? Miksi Aarto oli sen sinne jättänyt ja missä mies itse oli? Oliko täällä ketään muita?”

Hämmennyksen ja pienoisen pelon vallassa hän aikoi juuri huutaa Aartoa tai ketä tahansa, joka voisi tulla auttamaan. Samalla hän yritti kurkkia tarkemmin punaruskeaa pakettia. Äkkiä hän käsitti, paketilla oli kasvot.

Hänen suustaan pääsi parkaisu, jollaista Vääksyssä ei oltu kuultu sen jälkeen kun sonni oli poikinut, kuten